

Arrest

nr. 180 054 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. RONSE en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van A.-J. F. Q. M.:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier geboren in Bagdad. U woonde achtereenvolgens in Bagdad (1968-1981, 1986-1989) en Al Hilla (1981-1986, 1989-2013). U bent getrouwd sinds 1989 met T.(...) A.(...), S.(...) M.(...) R.(...) H.(...) (O.V. (...)) en heeft vier kinderen, waaronder A.(...)-J.(...), A.(...) F.(...) Q.(...) M.(...) (O.V. (...)). U werkte van 2003 tot 2012 bij de politie van Al Hilla.

Op 29 november 2008 kreeg u, als chauffeur bij de politie, de opdracht om samen met uw collega's S.(...) A.(...) B.(...) te arresteren. U was diegene die hem kon tegenhouden en arresteren. Terug op het politiebureau leerde u dat deze persoon ook gezocht werd wegens terreurdaden.

Op 5 juni 2009 kwam u S.(...) A.(...) B.(...) tegen op het politiebureau. Hij was gekleed in een politie-uniform en werkte nu voor de politie. Hij bleek tevens een leider te zijn van het Mahdileger. S.(...) A.(...) B.(...) bedreigde u omdat hij u schuldig achtte aan zijn arrestatie. Hij eiste dat u samen met uw familie om vergiffenis kwam vragen en hem 40 miljoen dinar betaalde. U had deze som geld niet. In de maanden hierop ontving u telefonische bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) waarin hij dezelfde boodschap herhaalde. Ook zijn broer M.(...) A.(...) B.(...) bedreigde u en sommige van uw collega's raadden u aan om de som te betalen. U deed dit niet.

Op 12 december 2010 werd uw zoon A.(...), die als taxichauffeur werkte, tijdens een pauze aangesproken door twee mannen die hem vroegen of hij uw zoon was. Er ontstond een handgemeen en uw zoon werd in het been geschoten. De ouders zeiden tegen uw zoon dat dit een boodschap was voor u. Na dit incident ontving u nog enkele dreigtelefoons van S.(...) A.(...) B.(...) waarin hij de boodschap van de gevraagde vergiffenis en het losgeld herhaalde. U stopte als politieagent op 11 september 2012 omdat niemand u kon helpen met uw probleem met S.(...) A.(...) B.(...).

Op 29 november 2012 nam uw zoon A.(...) uw auto en kwam hij op 500 meter van uw woning om bij een explosie van een bom die onder uw auto was geplaatst. Hiervoor werden enkele personen gearresteerd, maar u verdenkt S.(...) A.(...) B.(...) hiervan. U besloot om vanaf dan te pendelen tussen Al Hilla en Bagdad. Op 29 november 2013 ontving u opnieuw een telefonische bedreiging van S.(...) A.(...) B.(...) en besloot u om Al Hilla definitief te verlaten. Op 1 januari 2014 kwam het Mahdileger langs bij uw schoonbroer in Bagdad, waar u op dat moment verbleef. Zij bedreigden u en zeiden dat u uw problemen in Al Hilla moest oplossen en dat u uit Bagdad moest verdwijnen.

Op 3 februari 2014 reisde u vanuit Bagdad naar Turkije. U verbleef in Turkije tot 1 september 2015 waarna u de boot nam naar Griekenland. U reisde verder over land naar België. U kwam op 13 september 2015 aan in België. Op 14 september 2015 diende u hier in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 3 juli 2007 of 2010 te Karch, Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 18 maart 2009; uw origineel paspoort, uitgereikt op 10 juli 2012 te Babil; een kopie van uw woonstkaart; de originele identiteitskaart, het originele nationaliteitsbewijs en het originele paspoort van uw zoon A.(...); een originele politiebade, geldig van 13 december 2010 tot 8 december 2014; documenten in verband met de dood van uw zoon A.(...), waaronder een originele overlijdensakte gedateerd op 29 november 2012, kopie van de lijkschouwing van uw zoon, kopieën van klachten van u en uw echtgenote, kopieën en originelen van vergoedingen voor de dood van uw zoon, origineel erfenisdocument van uw zoon, origineel diploma van uw zoon; documenten in verband met uw werk als politieagent in Al Hilla, waaronder kopieën van uw ontslagprocedure bij de politie en teruggave van materiaal, kopieën van felicitaties en een promotiebrief, originele brief van de medische commissie, kopie van toekenning privileges, kopie van lijst gewonden; originele medische documenten in verband met vaststelling verwondingen aan het gehoor; originele badges van uw zoon A.(...) van de vakbond en van een dichtersvereniging; originele documenten in verband met uw asielaanvraag in Turkije, alsook deze van uw zoon A.(...); originele foto's van uw zoon A.(...); originele Belgische medische documenten in verband met uw gehoorproblemen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal enkele ernstige onwaarschijnlijkheden zijn terug te vinden. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u op 5 juni 2009 bedreigd werd door S.(...) A.(...) B.(...), maar dat u pas definitief vertrok op 29 november 2013 uit Al Hilla na een laatste telefonische bedreiging van diezelfde S.(...) A.(...) B.(...) (CGVS 1 23/03/2016, p. 12; CGVS 2 11/05/2016, p. 20). Het is echter weinig overtuigend dat u pas Al Hilla verlaat vier jaar nadat u een eerste keer bedreigd werd. Uw laattijdige vertrek is dan ook in tegenspraak met de ernst van de door u beweerde feiten. U verklaarde namelijk dat S.(...) A.(...) B.(...) een bijzonder gevaarlijk man was en dat hij en zijn broer niet terugdeinsde om mensen te vermoorden. S.(...) A.(...) B.(...) eiste dan ook 40 miljoen dinar van u ter compensatie van zijn arrestatie en indien u niet zou betalen zouden er grote gevolgen zijn voor u (CGVS 2, p. 4, 6, 7). In de periode tussen 5 juni 2009 en uw vertrek in februari 2014 werd u verschillende malen rechtstreeks en telefonisch bedreigd door S.(...) A.(...) B.(...), zijn broer, verschillende politie-collega's alsook door het Mahdileger in Bagdad. Bovendien verklaarde u ook dat u S.(...) A.(...) B.(...) verdenkt van de schietpartij

op uw zoon A(...) op 12 december 2010 en de bomaanslag op uw zoon A(...) op 29 november 2012 (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7-9, 10-12, 16, 20-21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat iemand in uw positie, die zulke zwaarwichtige bedreigingen ontvangt van zo'n gevaarlijk persoon, maatregelen zou nemen ter bescherming van zichzelf en zijn familie. U werd dan ook meermaals geconfronteerd met uw laattijdige vertrek uit Al Hilla of met het gebrek aan voorzorgsmaatregelen die u nam. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover bijzonder onwaarschijnlijk zijn en dat u op geen enkel moment kan aantonen dat uw vertrek uit Irak genoodzaakt werd door de bedreigingen die u ontving. Zo verklaarde u dat u na de eerste bedreigingen in 2009 vreesde voor uw leven en dat van uw familie, maar dat jullie tegelijkertijd jullie gewone leven verder zetten omdat u geen oplossing zag en u niets kon doen. Na het schietincident met uw zoon A(...) op 12 december 2010 verklaarde u dat jullie toen besloten om naar het buitenland te vertrekken. U had hiervoor echter een groot bedrag nodig en u diende uw woning te verkopen en ontslag te nemen als politieagent. Toch stelde u uw huis pas te koop zes maanden na het incident van A(...) en nam u pas ontslag in september 2012 (CGVS 1, p. 20-21; CGVS 2, p. 9-11, 15-16). Ook na het overlijden van uw zoon A(...) in een bomaanslag op 29 november 2012, vertrok u niet meteen uit Al Hilla. U verklaarde immers dat u in de periode na zijn dood pendelde tussen Al Hilla en Bagdad. Pas op 29 november 2013, na een laatste bedreiging en een jaar na de dood van uw zoon, verliet u dan ook definitief Al Hilla. (CGVS, p. 19-20). Ten slotte verklaarde u ook dat u op 1 januari 2014 werd bedreigd door het Mahdileger in Bagdad terwijl u bij uw zus woonde in de wijk Ali Al Saleh. Zij zeiden dat u moest terugkeren naar Al Hilla om uw probleem op te lossen en dat u geen uur langer in Bagdad kon blijven. U bleef echter wel tot 2 februari 2014 wonen bij uw zus. U verklaarde dat u na deze bedreiging overdag wel bij een tante in Al Topchi verbleef (CGVS 2, p. 20-21). Deze gang van zaken wordt echter tegengesproken door de verklaringen van uw zoon A(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal. Uw zoon A(...) verklaarde dat u in Bagdad bij uw zus bleef wonen en slechts af en toe op bezoek ging bij uw tante in Al Topchi. Bovendien verklaarde hij ook dat u in januari 2014 nog terugkeerde naar Al Hilla om een aantal zaken daar te verkopen (CGVS A(...) 11/05/2016, p. 8-9). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment aannemelijk kan maken dat de door u beweerde bedreigingen van S(...) A(...) B(...) de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Al Hilla of Irak. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten, namelijk de bedreigingen door S(...) A(...) B(...), ondermijnd.

Wat betreft de door u aangehaalde incidenten van uw zonen A(...) en A(...) slaagd u er niet in aannemelijk maken dat deze met de door u beweerde bedreigingen van S(...) A(...) B(...) te maken hebben. U verklaarde dat A(...) op 12 december 2010 werd neergeschoten in zijn taxi door gemaskerde mannen. Er werd tegen hem gezegd dat dit een boodschap voor zijn vader betrof (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U suggereerde dat de aanslag op uw zoon A(...) werd gepleegd door S(...) A(...) B(...), maar u kan dit op geen enkel ogenblik aannemelijk maken. De daders hebben zich niet bekend gemaakt bij uw zoon noch werd deze aanslag opgeëist door iemand (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 14). Bovendien verklaarde uw zoon A(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal dat zijn aanvallers niet gemaskerd waren en dat hij diegene die schoot goed had gezien. Uw zoon A(...) verklaarde ook dat hij geen enkel idee had waarom hij beschoten werd (CGVS A(...) 11/05/2016, p. 11-12). Het is daarenboven ook vreemd dat u, als toen nog actieve politieagent, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat uw zoon A(...) in deze periode werd neergeschoten. U verklaarde hierover dat er wel politiedocumenten werden opgemaakt en dat u deze wel had kunnen bekomen, maar dat u geen behoefte had aan deze stukken en dat u niet verwachtte dat dit belangrijke documenten zouden kunnen zijn (CGVS 2, p. 13-14). Ook wat betreft uw verklaringen over de bomaanslag waarbij uw zoon A(...) om het leven kwam, kon u niet aantonen dat deze gepleegd werd door S(...) A(...) B(...). U verklaarde dat uw zoon A(...) op 29 november 2012 uw auto gebruikte en omkwam door middel van een soort bom onder de auto. U verklaarde ook dat u dacht het doelwit te zijn van de bomaanslag omdat het uw auto was en u deze het vaakst gebruikte (CGVS 2, p. 18). Ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende de dood van A(...) diende u politie en gerechtelijke documenten in en waarvan een kopie is bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze worden niet in twijfel getrokken, maar tonen op geen enkel moment aan dat uw zoon A(...) betrokken was bij een bomaanslag waarvan hij het enige doelwit was. Verder wordt er in deze document geen enkele melding gemaakt van de omstandigheden waaronder deze bomaanslag plaats had. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat dit alle documenten waren die u van de politie had gekregen en dat er steeds vermeld staat dat het om een terroristische aanslag gaat (CGVS 2, p. 18-19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 29 november 2012 een grote aanslag met twee bommen plaatsvond in een druk commercieel district van Al Hilla waarbij 28 personen om het leven kwamen. Deze werd niet opgeëist, maar was waarschijnlijk gericht tegen een naburig restaurant waar sjitische pelgrims verzamelde. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat uw zoon A(...) een slachtoffer werd van deze bomaanslag die niet persoonlijk tegen hem gericht was en waarvan u dan ook niet het oorspronkelijke doelwit was. Deze incidenten, zowel met uw zoon A(...) als met uw zoon A(...),

kunnen dan ook op geen enkele manier verbonden worden aan de door u beweerde bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, document van de UNHCR en woonstkaart; alsook de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en document van de UNHCR van uw zoon A.(...); alsook de badges van uw zoon A.(...) bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De politie en medische documenten omtrent uw werk en omtrent de dood van uw zoon bevatten informatie die hier niet in twijfel worden getrokken, maar zij zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande tekortkomingen kunnen verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR, als uit de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Babil" van 10 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Irak blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Al Hilla, in de provincie Babil) Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

Na de overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, begon de situatie binnen enkele maanden evenwel duidelijk te verbeteren. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Door de militaire tegenslagen heeft IS wel haar strategie gewijzigd en grijpt de organisatie weer meer terug naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Babil sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar

Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Babil thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van T. A. S. M. R. H.:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier geboren in Al Hilla in de provincie Babil. U woonde tot 2013 bijna uw hele leven in Al Hilla. U bent getrouwd sinds 1989 met A.(...)-J.(...), F.(...) Q.(...) M.(...) (O.V. (...)) en heeft vier kinderen, waaronder A.(...)-J.(...), A.(...) F.(...) Q.(...) M.(...) (O.V. (...)). U had een kapsalon in Al-Hilla.

Uw echtgenoot, die werkzaam was als politieagent in Al Hilla, arresteerde S.(...) A.(...) B.(...), lid van het Mahdileger, en ontving na zijn vrijlating telefonische bedreigingen van deze man. Uw echtgenoot diende 40 miljoen dinar te betalen als verzoening. Jullie konden dit niet betalen.

Op 12 december 2010 werd uw zoon A.(...), die als taxichauffeur werkte, tijdens een pauze aangesproken door twee mannen die hem vroegen of hij de zoon was van Abu A.(...). Er ontstond een schietpartij en uw zoon werd in het been geschoten. De ouders zeiden tegen uw zoon dat dit een boodschap was voor uw man.

Op 29 november 2012 nam uw zoon A.(...) de auto van uw echtgenoot en kwam hij even verderop van uw woning om bij een explosie van een bom die onder de auto was geplaatst. U verdenkt S.(...) A.(...) B.(...) van deze aanslag. Na de dood van uw zoon A.(...) bleef u voornamelijk in Al Hilla wonen, maar ging u ook af en toe naar Bagdad bij uw schoonzus. Op 1 januari 2014 kwam het Mahdileger langs bij uw schoonbroer in Bagdad, waar uw echtgenoot op dat moment verbleef. Zij bedreigen hem.

Op 23 februari 2014 reisde u vanuit Bagdad naar Turkije. U verbleef in Turkije tot 1 september 2015 waarna u de boot nam naar Griekenland. U reisde verder over land naar België. U kwam op 13 september 2015 aan in België. Op 14 september 2015 diende u hier, in België, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 3 juli 2008 te Karch, Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 17 januari 1981 en vernieuwd op 2 juli 2012; uw origineel paspoort, uitgereikt op 10 juli 2012 te Babil.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door echtgenoot – A.(...)-J.(...) F.(...) Q.(...) M.(...) ((...)), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Die luidt als volgt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal enkele ernstige onwaarschijnlijkheden zijn terug te vinden. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u op 5 juni 2009 bedreigd werd door S.(...) A.(...) B.(...), maar dat u pas definitief vertrok op 29 november 2013 uit Al Hilla na een laatste telefonische bedreiging van diezelfde S.(...) A.(...) B.(...) (CGVS 1 23/03/2016, p. 12; CGVS 2 11/05/2016, p. 20). Het is echter weinig overtuigend dat u pas Al Hilla verlaat vier jaar nadat u een eerste keer bedreigd werd. Uw laattijdige vertrek is dan ook in tegenspraak met de ernst van de door u beweerde feiten. U verklaarde namelijk dat S.(...) A.(...) B.(...) een bijzonder gevaarlijk man was en dat hij en zijn broer niet terugdeinsde om mensen te vermoorden. S.(...) A.(...) B.(...) eiste dan ook 40 miljoen dinar van u ter compensatie van zijn

arrestatie en indien u niet zou betalen zouden er grote gevolgen zijn voor u (CGVS 2, p. 4, 6, 7). In de periode tussen 5 juni 2009 en uw vertrek in februari 2014 werd u verschillende malen rechtstreeks en telefonisch bedreigd door S.(...) A.(...) B.(...), zijn broer, verschillende politie-collega's alsook door het Mahdileger in Bagdad. Bovendien verklaarde u ook dat u S.(...) A.(...) B.(...) verdenkt van de schietpartij op uw zoon A.(...) op 12 december 2010 en de bomaanslag op uw zoon A.(...) op 29 november 2012 (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7-9, 10-12, 16, 20-21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat iemand in uw positie, die zulke zwaarwichtige bedreigingen ontvangt van zo'n gevaarlijk persoon, maatregelen zou nemen ter bescherming van zichzelf en zijn familie. U werd dan ook meermaals geconfronteerd met uw laattijdige vertrek uit Al Hilla of met het gebrek aan voorzorgsmaatregelen die u nam. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover bijzonder onwaarschijnlijk zijn en dat u op geen enkel moment kan aantonen dat uw vertrek uit Irak genoodzaakt werd door de bedreigingen die u ontving. Zo verklaarde u dat u na de eerste bedreigingen in 2009 vreesde voor uw leven en dat van uw familie, maar dat jullie tegelijkertijd jullie gewone leven verder zetten omdat u geen oplossing zag en u niets kon doen. Na het schietincident met uw zoon A.(...) op 12 december 2010 verklaarde u dat jullie toen besloten om naar het buitenland te vertrekken. U had hiervoor echter een groot bedrag nodig en u diende uw woning te verkopen en ontslag te nemen als politieagent. Toch stelde u uw huis pas te koop zes maanden na het incident van A.(...) en nam u pas ontslag in september 2012 (CGVS 1, p. 20-21; CGVS 2, p. 9-11, 15-16). Ook na het overlijden van uw zoon A.(...) in een bomaanslag op 29 november 2012, vertrok u niet meteen uit Al Hilla. U verklaarde immers dat u in de periode na zijn dood pendelde tussen Al Hilla en Bagdad. Pas op 29 november 2013, na een laatste bedreiging en een jaar na de dood van uw zoon, verliet u dan ook definitief Al Hilla. (CGVS, p. 19-20). Ten slotte verklaarde u ook dat u op 1 januari 2014 werd bedreigd door het Mahdileger in Bagdad terwijl u bij uw zus woonde in de wijk Ali Al Saleh. Zij zeiden dat u moest terugkeren naar Al Hilla om uw probleem op te lossen en dat u geen uur langer in Bagdad kon blijven. U bleef echter wel tot 2 februari 2014 wonen bij uw zus. U verklaarde dat u na deze bedreiging overdag wel bij een tante in Al Topchi verbleef (CGVS 2, p. 20-21). Deze gang van zaken wordt echter tegengesproken door de verklaringen van uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal. Uw zoon A.(...) verklaarde dat u in Bagdad bij uw zus bleef wonen en slechts af en toe op bezoek ging bij uw tante in Al Topchi. Bovendien verklaarde hij ook dat u in januari 2014 nog terugkeerde naar Al Hilla om een aantal zaken daar te verkopen (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 8-9). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment aannemelijk kan maken dat de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Al Hilla of Irak. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten, namelijk de bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...), ondermijnd.

Wat betreft de door u aangehaalde incidenten van uw zonen A.(...) en A.(...) slaagd u er niet in aannemelijk maken dat deze met de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) te maken hebben. U verklaarde dat A.(...) op 12 december 2010 werd neergeschoten in zijn taxi door gemaskerde mannen. Er werd tegen hem gezegd dat dit een boodschap voor zijn vader betrof (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U suggereerde dat de aanslag op uw zoon A.(...) werd gepleegd door S.(...) A.(...) B.(...), maar u kan dit op geen enkel ogenblik aannemelijk maken. De daders hebben zich niet bekend gemaakt bij uw zoon noch werd deze aanslag opgeëist door iemand (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 14). Bovendien verklaarde uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal dat zijn aanvallers niet gemaskerd waren en dat hij diegene die schoot goed had gezien. Uw zoon A.(...) verklaarde ook dat hij geen enkel idee had waarom hij beschoten werd (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 11-12). Het is daarenboven ook vreemd dat u, als toen nog actieve politieagent, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat uw zoon A.(...) in deze periode werd neergeschoten. U verklaarde hierover dat er wel politiedocumenten werden opgemaakt en dat u deze wel had kunnen bekomen, maar dat u geen behoefte had aan deze stukken en dat u niet verwachtte dat dit belangrijke documenten zouden kunnen zijn (CGVS 2, p. 13-14). Ook wat betreft uw verklaringen over de bomaanslag waarbij uw zoon A.(...) om het leven kwam, kon u niet aantonen dat deze gepleegd werd door S.(...) A.(...) B.(...). U verklaarde dat uw zoon A.(...) op 29 november 2012 uw auto gebruikte en omkwam door middel van een soort bom onder de auto. U verklaarde ook dat u dacht het doelwit te zijn van de bomaanslag omdat het uw auto was en u deze het vaakst gebruikte (CGVS 2, p. 18). Ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende de dood van A.(...) diende u politie en gerechtelijke documenten in en waarvan een kopie is bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze worden niet in twijfel getrokken, maar tonen op geen enkel moment aan dat uw zoon A.(...) betrokken was bij een bomaanslag waarvan hij het enige doelwit was. Verder wordt er in deze document geen enkele melding gemaakt van de omstandigheden waaronder deze bomaanslag plaats had. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat dit alle documenten waren die u van de politie had gekregen en dat er steeds vermeld staat dat het om een terroristische aanslag gaat (CGVS 2, p. 18-19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 29 november 2012 een grote aanslag met twee bommen plaatsvond in een druk commercieel district van Al Hilla waarbij 28 personen om het

leven kwamen. Deze werd niet opgeëist, maar was waarschijnlijk gericht tegen een naburig restaurant waar sjiitische pelgrims verzamelde. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat uw zoon A.(...) een slachtoffer werd van deze bomaanslag die niet persoonlijk tegen hem gericht was en waarvan u dan ook niet het oorspronkelijke doelwit was. Deze incidenten, zowel met uw zoon A.(...) als met uw zoon A.(...), kunnen dan ook op geen enkele manier verbonden worden aan de door u beweerde bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, document van de UNHCR en woonkaart; alsook de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en document van de UNHCR van uw zoon A.(...); alsook de badges van uw zoon A.(...) bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De politie en medische documenten omtrent uw werk en omtrent de dood van uw zoon bevatten informatie die hier niet in twijfel worden getrokken, maar zij zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande tekortkomingen kunnen verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR, als uit de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Babil" van 10 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Irak blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Al Hilla, in de provincie Babil) Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

Na de overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, begon de situatie binnen enkele maanden evenwel duidelijk te verbeteren. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Door de militaire tegenslagen heeft IS wel haar strategie gewijzigd en grijpt de organisatie weer meer terug naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Babil sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Babil thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en uw paspoort bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van A.-J.A. F. Q.:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier geboren in Al Hilla in de provincie Babil. U woonde tot 2013 bijna uw hele leven in Al Hilla en woonde daar samen met uw ouders, A.(...), F.(...) Q.(...) M.(...) (O.V. (...)) en T.(...) A.(...) S.(...) M.(...) R.(...) H.(...) (O.V. (...)). U werkte af en toe als taxichauffeur.

In 2009 arresteerde u vader S.(...) A.(...) B.(...). Na zijn vrijlating werd uw vader bedreigd door deze persoon. Hij eiste dat uw vader vergiffenis zou vragen en 40 miljoen dinar zou betalen.

Op 12 december 2010 werd u tijdens uw pauze aangesproken door twee personen. Zij vroegen u of u de zoon was van Abu A.(...). U zei ja en de persoon die bij u stond trok een wapen. U probeerde dit wapen af te nemen, maar in dit handgemeen schoot deze persoon in uw been en zei dat dit een boodschap voor uw vader was. U weet niet door wie u beschoten werd.

Op 29 november 2012 kwam uw broer om bij een bomaanslag. Hij was die ochtend vertrokken met de auto van uw vader en er ontplofte een bom onder de auto op zo'n 500 meter van jullie woning. U weet niet wie er verantwoordelijk was voor deze aanslag. Na de rouwplechtigheden verhuisden u en uw familie naar Bagdad. U kwam nog regelmatig naar Al Hilla terug om uw familie te bezoeken. Op 1 januari 2014 werd uw vader in Bagdad bedreigd. Op 3 februari 2014 vertrok uw vader naar Turkije.

Op 23 februari 2014 reisde u vanuit Bagdad naar Turkije. U verbleef in Turkije tot 1 september 2015 waarna u de boot nam naar Griekenland. U reisde verder over land naar België. U kwam op 13 september 2015 aan in België. Op 14 september 2015 diende u hier, in België, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 3 juli 2008 te Karch, Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 19 december 2011; uw origineel paspoort, uitgereikt op 10 juli 2012 te Babil; uw origineel document waarbij u asiel aanvraagt in Turkije.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door vader – A.(...)-J.(...) F.(...) Q.(...) M.(...) ((...)), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen: die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal enkele ernstige onwaarschijnlijkheden zijn terug te vinden. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u op 5 juni 2009 bedreigd werd door S.(...) A.(...) B.(...), maar dat u pas definitief vertrok op 29 november 2013 uit Al Hilla na een laatste telefonische bedreiging van diezelfde S.(...) A.(...) B.(...) (CGVS 1 23/03/2016, p. 12; CGVS 2 11/05/2016, p. 20). Het is echter weinig overtuigend dat u pas Al Hilla verlaat vier jaar nadat u een eerste keer bedreigd werd. Uw laattijdige vertrek is dan ook in tegenspraak met de ernst van de door u beweerde feiten. U verklaarde namelijk dat S.(...) A.(...) B.(...) een bijzonder gevaarlijk man was en dat hij en zijn broer niet terugdeinsde om mensen te vermoorden. S.(...) A.(...) B.(...) eiste dan ook 40 miljoen dinar van u ter compensatie van zijn arrestatie en indien u niet zou betalen zouden er grote gevolgen zijn voor u (CGVS 2, p. 4, 6, 7). In de periode tussen 5 juni 2009 en uw vertrek in februari 2014 werd u verschillende malen rechtstreeks en telefonisch bedreigd door S.(...) A.(...) B.(...), zijn broer, verschillende politie-collega's alsook door het Mahdileger in Bagdad. Bovendien verklaarde u ook dat u S.(...) A.(...) B.(...) verdenkt van de schietpartij op uw zoon A.(...) op 12 december 2010 en de bomaanslag op uw zoon A.(...) op 29 november 2012 (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7-9, 10-12, 16, 20-21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat iemand in uw positie, die zulke zwaarwichtige bedreigingen ontvangt van zo'n gevaarlijk persoon, maatregelen zou nemen ter bescherming van zichzelf en zijn familie. U werd dan ook meermaals geconfronteerd met uw laattijdige vertrek uit Al Hilla of met het gebrek aan voorzorgsmaatregelen die u nam. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover bijzonder onwaarschijnlijk zijn en dat u op geen enkel moment kan aantonen dat uw vertrek uit Irak genoodzaakt werd door de bedreigingen die u ontving. Zo verklaarde u dat u na de eerste bedreigingen in 2009 vreesde voor uw leven en dat van uw familie, maar dat jullie tegelijkertijd jullie gewone leven verder zetten omdat u geen oplossing zag en u niets kon doen. Na het schietincident met uw zoon A.(...) op 12 december 2010 verklaarde u dat jullie toen besloten om naar het buitenland te vertrekken. U had hiervoor echter een groot bedrag nodig en u diende uw woning te verkopen en ontslag te nemen als politieagent. Toch stelde u uw huis pas te koop zes maanden na het incident van A.(...) en nam u pas ontslag in september 2012 (CGVS 1, p. 20-21; CGVS 2, p. 9-11, 15-16). Ook na het overlijden van uw zoon A.(...) in een bomaanslag op 29 november 2012, vertrok u niet meteen uit Al Hilla. U verklaarde immers dat u in de periode na zijn dood pendelde tussen Al Hilla en Bagdad. Pas op 29 november 2013, na een laatste bedreiging en een jaar na de dood van uw zoon, verliet u dan ook definitief Al Hilla. (CGVS, p. 19-20). Ten slotte verklaarde u ook dat u op 1 januari 2014 werd bedreigd door het Mahdileger in Bagdad terwijl u bij uw zus woonde in de wijk Ali Al Saleh. Zij zeiden dat u moest terugkeren naar Al Hilla om uw probleem op te lossen en dat u geen uur langer in Bagdad kon blijven. U bleef echter wel tot 2 februari 2014 wonen bij uw zus. U verklaarde dat u na deze bedreiging overdag wel bij een tante in Al Topchi verbleef (CGVS 2, p. 20-21). Deze gang van zaken wordt echter tegengesproken door de verklaringen van uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal. Uw zoon A.(...) verklaarde dat u in Bagdad bij uw zus bleef wonen en slechts af en toe op bezoek ging bij uw tante in Al Topchi. Bovendien verklaarde hij ook dat u in januari 2014 nog terugkeerde naar Al Hilla om een aantal zaken daar te verkopen (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 8-9). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment aannemelijk kan maken dat de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Al Hilla of Irak. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten, namelijk de bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...), ondermijnd.

Wat betreft de door u aangehaalde incidenten van uw zonen A.(...) en A.(...) slaagd u er niet in aannemelijk maken dat deze met de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) te maken hebben. U verklaarde dat A.(...) op 12 december 2010 werd neergeschoten in zijn taxi door gemaskerde mannen. Er werd tegen hem gezegd dat dit een boodschap voor zijn vader betrof (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U suggereerde dat de aanslag op uw zoon A.(...) werd gepleegd door S.(...) A.(...) B.(...), maar u kan dit op geen enkel ogenblik aannemelijk maken. De daders hebben zich niet bekend gemaakt bij uw zoon noch werd deze aanslag opgeëist door iemand (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 14). Bovendien verklaarde uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal dat zijn aanvallers niet gemaskerd waren en dat hij diegene die schoot goed had gezien. Uw zoon A.(...) verklaarde ook dat hij geen enkel idee had waarom hij beschoten werd (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 11-12). Het is daarenboven ook vreemd dat u, als toen nog actieve politieagent, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat uw zoon A.(...) in deze periode werd neergeschoten. U verklaarde hierover dat er wel politiedocumenten werden opgemaakt en dat u deze wel had kunnen bekomen, maar dat u geen behoefte had aan deze stukken en dat u niet verwachtte dat dit belangrijke documenten zouden kunnen zijn (CGVS 2, p. 13-14). Ook wat betreft uw verklaringen over de bomaanslag waarbij uw zoon A.(...) om het leven kwam, kon u niet aantonen dat deze gepleegd werd door S.(...) A.(...) B.(...). U verklaarde dat uw zoon A.(...) op 29 november 2012 uw auto gebruikte en omkwam door middel van een soort bom

onder de auto. U verklaarde ook dat u dacht het doelwit te zijn van de bomaanslag omdat het uw auto was en u deze het vaakst gebruikte (CGVS 2, p. 18). Ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende de dood van A.(...) diende u politie en gerechtelijke documenten in en waarvan een kopie is bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze worden niet in twijfel getrokken, maar tonen op geen enkel moment aan dat uw zoon A.(...) betrokken was bij een bomaanslag waarvan hij het enige doelwit was. Verder wordt er in deze document geen enkele melding gemaakt van de omstandigheden waaronder deze bomaanslag plaats had. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat dit alle documenten waren die u van de politie had gekregen en dat er steeds vermeld staat dat het om een terroristische aanslag gaat (CGVS 2, p. 18-19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 29 november 2012 een grote aanslag met twee bommen plaatsvond in een druk commercieel district van Al Hilla waarbij 28 personen om het leven kwamen. Deze werd niet opgeëist, maar was waarschijnlijk gericht tegen een naburig restaurant waar sjitische pelgrims verzamelde. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat uw zoon A.(...) een slachtoffer werd van deze bomaanslag die niet persoonlijk tegen hem gericht was en waarvan u dan ook niet het oorspronkelijke doelwit was. Deze incidenten, zowel met uw zoon A.(...) als met uw zoon A.(...), kunnen dan ook op geen enkele manier verbonden worden aan de door u beweerde bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, document van de UNHCR en woonkaart; alsook de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en document van de UNHCR van uw zoon A.(...); alsook de badges van uw zoon A.(...) bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De politie en medische documenten omtrent uw werk en omtrent de dood van uw zoon bevatten informatie die hier niet in twijfel worden getrokken, maar zij zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande tekortkomingen kunnen verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR, als uit de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Babil" van 10 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Irak blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Al Hilla, in de provincie Babel) Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babel te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

Na de overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, begon de situatie binnen enkele maanden evenwel duidelijk te verbeteren. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie

stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Door de militaire tegenslagen heeft IS wel haar strategie gewijzigd en grijpt de organisatie weer meer terug naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Babil sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Babil thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en uw document betreffende een asielaanvraag in Turkije bevatten (persoons)gegevens die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel argumenteren verzoekers waarom zij menen dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat zij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kunnen worden erkend. Tevens menen verzoekers dat zij, in geval hen de vluchtelingenstatus niet zou worden toegekend, in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal enkele ernstige onwaarschijnlijkheden zijn terug te vinden. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat u op 5 juni 2009 bedreigd werd door S.(...) A.(...) B.(...), maar dat u pas definitief vertrok op 29 november 2013 uit Al Hilla na een laatste telefonische bedreiging van diezelfde S.(...) A.(...) B.(...) (CGVS 1 23/03/2016, p. 12; CGVS 2 11/05/2016, p. 20). Het is echter weinig overtuigend dat u pas Al Hilla verlaat vier jaar nadat u een eerste keer bedreigd werd. Uw laattijdige vertrek is dan ook in tegenspraak met de ernst van de door u beweerde feiten. U verklaarde namelijk dat S.(...) A.(...) B.(...) een bijzonder gevaarlijk man was en dat hij en zijn broer niet terugdeinsde om mensen te vermoorden. S.(...) A.(...) B.(...) eiste dan ook 40 miljoen dinar van u ter compensatie van zijn arrestatie en indien u niet zou betalen zouden er grote gevolgen zijn voor u (CGVS 2, p. 4, 6, 7). In de periode tussen 5 juni 2009 en uw vertrek in februari 2014 werd u verschillende malen rechtstreeks en telefonisch bedreigd door S.(...) A.(...) B.(...), zijn broer, verschillende politie-collega's alsook door het Mahdileger in Bagdad. Bovendien verklaarde u ook dat u S.(...) A.(...) B.(...) verdenkt van de schietpartij op uw zoon A.(...) op 12 december 2010 en de bomaanslag op uw zoon A.(...) op 29 november 2012 (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 7-9, 10-12, 16, 20-21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat iemand in uw positie, die zulke zwaarwichtige bedreigingen ontvangt van zo'n gevaarlijk persoon, maatregelen zou nemen ter bescherming van zichzelf en zijn familie. U werd dan ook meermaals geconfronteerd met uw laattijdige vertrek uit Al Hilla of met het gebrek aan voorzorgsmaatregelen die u nam. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover bijzonder onwaarschijnlijk zijn en dat u op geen enkel moment kan aantonen dat uw vertrek uit Irak genoodzaakt werd door de bedreigingen die u ontving. Zo verklaarde u dat u na de eerste bedreigingen in 2009 vreesde voor uw leven en dat van uw familie, maar dat jullie tegelijkertijd jullie gewone leven verder zetten omdat u geen oplossing zag en u niets kon doen. Na het schietincident met uw zoon A.(...) op 12 december 2010 verklaarde u dat jullie toen besloten om naar het buitenland te vertrekken. U had hiervoor echter een groot bedrag nodig en u diende uw woning te verkopen en ontslag te nemen als politieagent. Toch stelde u uw huis pas te koop zes maanden na het incident van A.(...) en nam u pas ontslag in september 2012 (CGVS 1, p. 20-21; CGVS 2, p. 9-11, 15-16). Ook na het overlijden van uw zoon A.(...) in een bomaanslag op 29 november 2012, vertrok u niet meteen uit Al Hilla. U verklaarde immers dat u in de periode na zijn dood pendelde tussen Al Hilla en Bagdad. Pas op 29 november 2013, na een laatste bedreiging en een jaar na de dood van uw zoon, verliet u dan ook definitief Al Hilla. (CGVS, p. 19-20). Ten slotte verklaarde u ook dat u op 1 januari 2014 werd bedreigd door het Mahdileger in Bagdad terwijl u bij uw zus woonde in de wijk Ali Al Saleh. Zij zeiden dat u moest terugkeren naar Al Hilla om uw probleem op te lossen en dat u geen uur langer in Bagdad kon blijven. U bleef echter wel tot 2 februari 2014 wonen bij uw zus. U verklaarde dat u na deze bedreiging overdag wel bij een tante in Al Topchi verbleef (CGVS 2, p. 20-21). Deze gang van zaken wordt echter tegengesproken door de verklaringen van uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal. Uw zoon A.(...) verklaarde dat u in Bagdad bij uw zus bleef wonen en slechts af en toe op bezoek ging bij uw tante in Al Topchi. Bovendien verklaarde hij ook dat u in januari 2014 nog terugkeerde naar Al Hilla om een aantal zaken daar te verkopen (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 8-9). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment aannemelijk kan maken dat de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit

Al Hilla of Irak. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten, namelijk de bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...), ondermijnd.

Wat betreft de door u aangehaalde incidenten van uw zonen A.(...) en A.(...) slaagd u er niet in aannemelijk maken dat deze met de door u beweerde bedreigingen van S.(...) A.(...) B.(...) te maken hebben. U verklaarde dat A.(...) op 12 december 2010 werd neergeschoten in zijn taxi door gemaskerde mannen. Er werd tegen hem gezegd dat dit een boodschap voor zijn vader betrof (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U suggereerde dat de aanslag op uw zoon A.(...) werd gepleegd door S.(...) A.(...) B.(...), maar u kan dit op geen enkel ogenblik aannemelijk maken. De daders hebben zich niet bekend gemaakt bij uw zoon noch werd deze aanslag opgeëist door iemand (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 14). Bovendien verklaarde uw zoon A.(...) (O.V. (...)) op het Commissariaat-generaal dat zijn aanvallers niet gemaskerd waren en dat hij diegene die schoot goed had gezien. Uw zoon A.(...) verklaarde ook dat hij geen enkel idee had waarom hij beschoten werd (CGVS A.(...) 11/05/2016, p. 11-12. Het is daarenboven ook vreemd dat u, als toen nog actieve politieagent, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat uw zoon A.(...) in deze periode werd neergeschoten. U verklaarde hierover dat er wel politiedocumenten werden opgemaakt en dat u deze wel had kunnen bekomen, maar dat u geen behoefte had aan deze stukken en dat u niet verwachtte dat dit belangrijke documenten zouden kunnen zijn (CGVS 2, p. 13-14). Ook wat betreft uw verklaringen over de bomaanslag waarbij uw zoon A.(...) om het leven kwam, kon u niet aantonen dat deze gepleegd werd door S.(...) A.(...) B.(...). U verklaarde dat uw zoon A.(...) op 29 november 2012 uw auto gebruikte en omkwam door middel van een soort bom onder de auto. U verklaarde ook dat u dacht het doelwit te zijn van de bomaanslag omdat het uw auto was en u deze het vaakst gebruikte (CGVS 2, p. 18). Ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende de dood van A.(...) diende u politie en gerechtelijke documenten in en waarvan een kopie is bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze worden niet in twijfel getrokken, maar tonen op geen enkel moment aan dat uw zoon A.(...) betrokken was bij een bomaanslag waarvan hij het enige doelwit was. Verder wordt er in deze document geen enkele melding gemaakt van de omstandigheden waaronder deze bomaanslag plaats had. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat dit alle documenten waren die u van de politie had gekregen en dat er steeds vermeld staat dat het om een terroristische aanslag gaat (CGVS 2, p. 18-19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 29 november 2012 een grote aanslag met twee bommen plaatsvond in een druk commercieel district van Al Hilla waarbij 28 personen om het leven kwamen. Deze werd niet opgeëist, maar was waarschijnlijk gericht tegen een naburig restaurant waar sjitische pelgrims verzamelde. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat uw zoon A.(...) een slachtoffer werd van deze bomaanslag die niet persoonlijk tegen hem gericht was en waarvan u dan ook niet het oorspronkelijke doelwit was. Deze incidenten, zowel met uw zoon A.(...) als met uw zoon A.(...), kunnen dan ook op geen enkele manier verbonden worden aan de door u beweerde bedreigingen door S.(...) A.(...) B.(...).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, document van de UNHCR en woonkaart; alsook de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en document van de UNHCR van uw zoon A.(...); alsook de badges van uw zoon A.(...) bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De politie en medische documenten omtrent uw werk en omtrent de dood van uw zoon bevatten informatie die hier niet in twijfel worden getrokken, maar zij zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande tekortkomingen kunnen verklaren.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij steeds coherente en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd over diverse aspecten van hun asielrelaas en dat zij tal van documenten hebben neergelegd, doen zij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen weergegeven in hun respectieve bestreden beslissingen, op basis waarvan terecht werd geoordeeld dat noch hun verklaringen noch de door hen neergelegde documenten volstaan om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun hoofde aannemelijk te maken.

Verzoekers wijzen erop dat zij coherente verklaringen hebben afgelegd wat betreft de aanleiding van de problemen, de bedreigingen, het incident met A., het incident met Aw., de link van de incidenten van A. en Aw. met S.A.B en de reactie op de bedreigingen en incidenten en citeren en verwijzen veelvuldig uit

en naar hun verklaringen die werden afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het louter herhalen van de afgelegde verklaringen en het wijzen op de vermeende coherentie ervan doet geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen en volstaat aldus niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Verzoekers geven aan dat zij bij het verzoekschrift de fotokopie voegen van het proces-verbaal van de politie opgesteld in het ziekenhuis. Middels een aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd wordt de kleurenfotokopie van dit stuk vergezeld van een vertaling. De Raad stelt vast dat het om een handgeschreven document gaat, zonder officiële stempels. Een dergelijk document kan door om het even wie zijn opgemaakt en bevat geen enkele indicatie dat het een authentiek document zou zijn. Overigens moet worden vastgesteld dat eerste verzoeker hierover eerder verklaarde dat er wel politiedocumenten werden opgemaakt en dat hij deze wel had kunnen bekomen, maar dat hij geen behoefte had aan deze stukken en dat hij niet verwachtte dat dit belangrijke documenten zouden kunnen zijn (gehoorverslag van 11 mei 2016, p. 13). Een dergelijke verklaring valt geenszins te rijmen met de beweerde vrees voor vervolging voor de aangegeven feiten. Bij de aanvullende nota wordt eveneens een kleurenfotokopie van een medisch attest gevoegd dat opgesteld werd door een arts die derde verzoeker heeft onderzocht. Dit stuk kan echter geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. De Raad stelt vast dat eerste en derde verzoeker herhaaldelijk verklaarden dat het incident plaatsvond op 12 december 2010. Het gegeven dat in het medisch attest wordt aangegeven dat de dokter de aangegeven medische vaststellingen heeft gedaan op 12 december 2012 maakt dat verzoekers' geloofwaardigheid des te meer wordt ondermijnd. Ook blijkt dat als voornaam van de gewonde "*Etmar*" wordt vermeld hetgeen evenmin overeenstemt met de werkelijke voornaam van derde verzoeker.

Waar verzoekers de tegenstrijdige verklaringen trachten te verschonen door te wijzen op het gegeven dat derde verzoeker op jonge leeftijd een traumatische ervaring heeft meegemaakt en dat deze ervaring zijn herinnering enigszins kan getekend hebben waardoor het voor hem niet evident is om alle details telkens op dezelfde wijze te vertellen, beperken zij zich tot algemene en speculatieve beweringen. Uit geen enkel van de door verzoekers neergelegde documenten blijkt dat derde verzoeker niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien wordt van een asielzoeker verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekers brengen evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat derde verzoeker daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Met betrekking tot het incident inzake Aw. stellen verzoekers zeer getekend te zijn door het verlies van hun zoon en broer bij de bomaanslag op 29 november 2012. Zij verwijzen naar de vele documenten die zij dienaangaande hebben neergelegd en hun gedetailleerde verklaringen. Zij verwijzen naar en citeren uit hun verklaringen die zij dienaangaande hebben afgelegd. Opnieuw moet worden opgemerkt dat verzoekers met het louter herhalen van hun verklaringen geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkte konden verzoekers niet aantonen dat de bomaanslag gepleegd werd door S.A.B. Ter ondersteuning van hun verklaringen betreffende de dood van A. werden er inderdaad verscheidene politie en gerechtelijke documenten neergelegd, doch deze tonen op geen enkel moment aan dat verzoekers' zoon en broer betrokken was bij een bomaanslag waarvan hij het enige doelwit was. Verder wordt er in deze document geen enkele melding gemaakt van de omstandigheden waaronder deze bomaanslag plaats had. Verzoeker verklaarde zelf dat erin vermeld wordt dat het om een terroristische aanslag gaat, doch hiermee wordt niet aangetoond dat hun zoon en broer het enige doelwit was. Uit de vertaling van de overlijdensakte blijkt overigens dat de oorzaak van het overlijden niet leesbaar is. Verzoekers blijven bij hun vermoeden dat S.A.B. achter de aanslag zit en menen dat het dossier geen enkel objectief bewijs bevat dat Aw. werd gerekend tot de slachtoffers van de door het Commissariaat-generaal bedoelde aanslag. Verzoekers draaien hiermee de bewijslast om. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde op goede gronden vast dat verzoekers niet aantonen dat hun zoon en broer als enige het doelwit was bij een bomaanslag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Voorts verwijzen verzoekers naar de verklaring van eerste verzoeker waarbij deze stelde één knal te hebben gehoord en het gegeven dat Aw. zich op zeshonderd meter van hun huis in Al Kreeta bevond terwijl uit het neergelegde artikel van BBC sprake is van twee ontploffingen bij een restaurant in het commerciële centrum van Hilla. Verzoekers leggen middels een aanvullende nota een politiedocument neer betreffende de bomaanslag waarbij Aw. om het leven is gekomen en waaruit blijkt dat de aanslag gebeurde in "Kreta" waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte van uitging dat hij het slachtoffer geworden was van de grote aanslag in Hilla. Volgens verzoekers zijn er verscheidene indicaties aanwezig in hun verklaringen waaruit blijkt dat Aw. omkwam door een slag gelinkt aan S.A.B.

De Raad stelt echter vast dat het desbetreffende "politiedocument" een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend gezien het gemakkelijk te vervalsen is. De Raad stelt hierbij ook vast dat een zeer vage fotokopie wordt neergelegd, waaromtrent de tolk zelf aangeeft dat het briefhoofd zelfs onleesbaar is. Bovendien wordt de naam van verzoekers zoon niet uitdrukkelijk vermeld in het desbetreffende document en wordt zelfs gesteld dat een zoon van eerste verzoeker zich als martelaar opofferde in een terroristische aanslag, zonder dat dit wordt gespecificeerd. Indien verzoekers' zoon en broer daadwerkelijk het enkele slachtoffer was van een bomaanslag die enkel en alleen bedoeld was om eerste verzoeker te doden, kan niet worden ingezien waarom de politie in hoofde van hun zoon en broer spreekt over zich "*als martelaar opofferen in een terroristische aanslag*".

Ook blijkt uit de vertaling van het document (beslissing van de commissie) aanwezig in het administratief dossier dat de nabestaanden een vergoeding werd toegekend omwille van de dood van Aw. en wordt in dit document specifiek aangegeven dat "*de beslissing werd genomen met ondersteuning van vergoedingen voor getroffen door militaire operaties, militaire fouten en terroristische acties*". Hieruit kan opnieuw niet worden afgeleid dat Aw. het slachtoffer was van een doelgerichte moordpoging, doch eerder het slachtoffer werd van een grote terroristische aanslag. Bovendien blijkt uit de vertaling van de neergelegde klachten van eerste verzoeker en verzoekster in het administratief dossier enkel dat er in deze klacht gesproken wordt over een auto van het merk Hyundai die bij de kamer van koophandel van Al-Hila stond en dat er een autobom is afgegaan. Verzoekers brengen geen enkel element naar voor waaruit blijkt dat deze kamer van koophandel zich op 600 meter van hun woning zou bevinden.

Bij het argument dat er verscheidene indicaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat Aw. omkwam door een slag gelinkt aan S.A.B. moet worden opgemerkt dat verzoekers deze indicaties putten uit hun eigen verklaringen, waaromtrent terecht geoordeeld wordt dat verzoekers de link met S.A.B. niet kunnen aantonen. Het betoog om te verklaren waarom de naam van S.A.B. in geen enkel document met betrekking tot de incidenten werd vermeld is niet dienstig, gezien het geen motief van de bestreden beslissingen uitmaakt.

De Raad stelt voorts vast dat de door verzoekers middels aanvullende nota neergelegde documenten omtrent hun asielrelaas fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens moet worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers' asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Hoewel verzoekers menen dat bij de vaststellingen omtrent hun laattijdige vertrek en gebrek aan voorzorgsmaatregelen, werd uitgegaan van persoonlijke overwegingen en aannames, vindt de Raad hiertoe geen enkele objectieve grondslag in het administratief dossier. Verzoekers wijzen weliswaar op de klacht die zij vanaf het eerste incident hebben trachten in te dienen bij de politie, maar dat niemand de klacht wilde registreren en naar het gegeven dat de eerste verzoeker verschillende malen verwees naar de grote invloed die het mehdileger nog had binnen de politie. Ook wordt gesteld dat eerste verzoeker een stammenoplossing wenste te vinden, maar dat S.A.B. enkel de betaling wilde van de geldsom en dat hij ook na de tweede bedreiging op 28 september 2009 wilde klacht indienen, maar opnieuw werd tegengewerkt. Opnieuw moet worden benadrukt dat het louter herhalen van zijn verklaringen niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers pas op 29 november 2013, na een laatste bedreiging en een jaar na de dood van hun zoon en broer, definitief Al Hilla verlieten en pas in 2014 uit Irak zijn vertrokken te meer eerste verzoeker duidelijk van de personen in zijn omgeving aanwijzingen kreeg dat er niets tegen deze man te beginnen viel en deze uit een zeer gevaarlijke familie komt (gehoorverslag van 23 maart 2016 p. 16, 17) en dat ook de voorgestelde stammenoplossing onmiddellijk van de hand werd gedaan en nogmaals werd aangemaand te betalen (gehoorverslag van 11 mei 2016, p. 5). Eerste verzoeker wist

dat S.A.B. een bijzonder gevaarlijk man was en dat hij en zijn broer niet terugdeinsde om mensen te vermoorden en gaf zelf aan dat S.A.B. in 2009 had aangegeven dat indien hij niet zou betalen er grote gevolgen zouden zijn voor hem (gehoorverslag van 11 mei 2016, p. 4, 6, 7). Dat de waarschuwingen en aanmaningen tot betaling niet altijd concreet waren en zij ervan uitgingen dat de dreiging voornamelijk eerste verzoeker betrof, verschoont evenmin het gegeven dat eerste verzoeker en zijn gezin nog tot in 2014 in Irak bleven, zijnde respectievelijk vier jaar na het incident waarbij derde verzoeker gewond werd en twee jaar nadat hun andere zoon en broer omkwam bij een aanslag die volgens verzoekers eveneens was toe te schrijven aan S.A.B.

Zelfs nadat derde verzoeker beschoten werd en Aw. in 2012 met een “aanslag” om het leven kwam verlieten verzoekers Bagdad niet. Het is zelfs pas een jaar na de dood van hun zoon en broer dat zij Al Hilla hebben verlaten. Indien verzoekers daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren is het niet aannemelijk dat zij dermate lang in het land van herkomst of op de plaats waar hen dermate ernstige en ingrijpende problemen zijn overkomen blijven. Het argument dat eerste verzoeker de enige kostwinner was en geen andere keuze had dan zijn werk verder te zetten, hetgeen louter financiële overwegingen zijn, staat in schril contrast met de beweerde vrees voor vervolging of het beweerde risico op ernstige schade. De stelling dat eerste verzoeker zijn verplaatsingen beperkte en het gezin, dat samen met de stam werd ingelicht over de dreiging van S.A.B., minder naar buiten ging kunnen verzoekers' handelswijze geenszins verschoenen. In het licht van verzoekers' verklaringen is het niet aannemelijk dat zij Irak pas in 2014 hebben verlaten en in tussentijd geen noemenswaardige maatregelen ter bescherming hebben genomen. Ook waar zij hun verklaringen herhalen wat betreft het schietincident en aangeven dat zij op dat moment beseften dat er ernstig moest worden nagedacht over een vertrek, erg aangedaan waren, voorzichtiger werden in het dagelijks leven en A. nadien niet meer naar buiten liet gaan doet niets af aan het gegeven dat zijn nog vier jaar hebben gewacht. Dat het nog zes maanden na het schietincident moest duren vooraleer zij hun huis te koop zetten, doet opnieuw afbreuk aan de beweerde vrees. Het betoog dat in onderhavig verzoekschrift ontwikkeld wordt teneinde verzoekers' denkwijze en handelen te verklaren, kan dan ook niet overtuigen. De Raad acht het in de gegeven omstandigheden overigens niet aannemelijk dat verzoekers niet eerder enige poging hebben ondernomen om minstens de plaats waar zij de problemen hebben gekend te ontvluchten. Indien men daadwerkelijk vreest voor zijn leven zijn praktische en financiële overwegingen niet van aard om te verschoenen dat zij de plaats waar zij dermate ernstige en ingrijpende problemen hebben gekend niet zijn ontvlucht. Dat zij na het uitreiken van de paspoorten in 2012 niet konden vertrekken omdat het huis nog niet verkocht was geraakt doet hier geen afbreuk aan.

Het chronologische relaas omtrent hun denkwijze en gebeurtenissen doet hier evenmin afbreuk aan.

De verwijzing naar een publicatie van het UNHCR en het BCHV doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellen noch blijkt hieruit dat de dossierbehandelaar niet op objectieve manier gehandeld heeft.

Het louter verwijzen naar hun verklaringen en het toeschrijven van de tegenstrijdige verklaringen aan het gegeven dat derde verzoeker bepaalde zaken door elkaar haalt, overtuigt niet. Ook de stelling dat zij allen zich in een zeer traumatische situatie bevonden, waardoor het niet verwonderlijk is dat zij zich bepaalde zaken moeilijk of op verschillende wijze weergeven verschoont de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Verzoekers brengen evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat zij daadwerkelijk getraumatiseerd zijn, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op hun verklaringen. De publicatie van BCHV verandert hier niets aan.

Waar gewezen wordt op het profiel van eerste verzoeker en dit samen met rechtspraak van de Raad en informatie van UNHCR, moet worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Waar verzoekers benadrukken dat zij traumatische ervaringen hebben meegemaakt en sinds april om psychologische bijstand vragen die om praktische redenen recent werd aangevat doet zij geen afbreuk aan wat voorafgaat. Bij de aanvullende nota werd een psychologisch attest gevoegd met betrekking tot tweede verzoekster, doch moet worden opgemerkt dat dit geen zuiver medisch attest is, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werd opgesteld. Voorts kan dit attest geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissingen aangezien deze niet op verzoeksters verklaringen gebaseerd zijn. Verzoekster laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen

dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen. Verder merkt de Raad op dat een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het psychologisch verslag vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekster zouden zijn ontstaan. Dat ook voor verzoekers minderjarige zoon en broer psychologische bijstand wordt gevraagd kan evenmin een ander licht werpen op wat voorafgaat.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 24 van het Handvest, kan voorts worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

Met betrekking tot de stelling dat een terugkeer naar Irak een voortdurend psychisch lijden tot gevolg zou hebben en een nefaste invloed zal hebben op de ontwikkeling van de minderjarige zoon en broer, moet erop worden gewezen dat de Raad zich *in casu* niet uitspreekt over een verwijderingsmaatregel. Overigens wordt deze stelling niet aangetoond. De Raad dient *in casu* weer te geven waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de vaststellingen van de commissaris- generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen voor de weigering van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet overeind.

2.5. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR, als uit de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, en de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Babil" van 10 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Irak blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Al Hilla, in de provincie Babil) Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

Na de overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, begon de situatie binnen enkele maanden evenwel duidelijk te verbeteren. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Door de militaire tegenslagen heeft IS wel haar strategie gewijzigd en grijpt de organisatie weer meer terug naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Babil sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Babil thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De door verzoekers aangehaalde en bijgebrachte informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Babil is gesteund. Echter, de verwerende partij stelt terecht dat dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. De door verzoekers geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF